

6 | DEBAT

LÆSERNE MENER

ISRAEL FOR EN DOMSTOL

Jørgen Halland, Brønshøjvej 20, Brønshøj:

I betragtning af, at staten Israel igennem mange år har ignoreret folkeretten og bl.a. bygget og fortsat bygger boliger reserveret israelere på besat område, er det bemærkelsesværdigt, at ingen europæisk stat hidtil har krævet Israel til regnskab ved internationale domstole eller iværksat restriktioner svarende til dem, som er iværksat i forhold til F.eks. Nordkorea, Iran og tidligere Sydafrika.

JEG GRÆMMES

Hans-Henrik Tofft, Hestekøvej 5C, Birkerød:

Alle landets kommende kommunalpolitikere burde læse Søndags-Politikens artikel 'Sådan blev Kaj og Inga rehabiliteret'. Kære kommunalpolitikere, find artiklen på nettet. Læs den, og gå bare lidt i tænkeboks, og tænk tanken, om mange ældre i Danmark virkelig skal behandles så dårligt? Det var beskæmmende læsning, men godt, at artiklen kom frem inden kommunevalget. Kommunernes nedskæringer til tiltrængt ældrehjælp er oftest elegant indpakket i kreative positive betegnelser givet for at dække over de uhyre voldsomme nedskæringer i ældrehjælpen. Den dag, jeg eventuelt skal have kommunal hjælp, vil jeg ønske mig langt væk. Jeg græmmes over de slette kommuner.

NUL KÆDEANSVAR

Kurt Jensen, Planteskolevej 7, Køge:

Nu har finansminister Corydon igen valgt side og igen mod al socialdemokratisk tankegang og ide. Kære statsminister, fyr Corydon og indsæt Henrik Sass eller en anden. Så vi igen kan se socialdemokratiske tiltag på det politiske og økonomiske område.

DET ER DA IKKE FRISIND

Tim Nielsen, Bernhard Bangs Alle 15B, Frederiksberg:

Ang, søndagens artikel om tidligere socialdemokrat Ole Hyltoft, nuværende medlem af Dansk Folkeparti, som han bl.a. valgte på grund af manglende frisisind i Socialdemokratiet:

Ole Hyltoft hylder bl.a. frisisind i forhold til homoseksuelle, men det er da ikke det, han finder i Dansk Folkeparti. De har som eneste parti stemt

nej til adoption og ægteskab for homoseksuelle. De er det parti, der oftest kommer med nedladende og fordommende udtalelser om netop homoseksuelle. Undrer mig over, at Ole Hyltoft siger et og gør noget andet.

POLITISK KOMPAS

Finn Rudaizky, MB (DF) og Region Hovedstaden:

Læste hver linje i interviewene med Ole Hyltoft og Lars Olsen i Politiken lørdag. Det er dog ikke kun stats- og finansministrene, der savner kompas. Det gør socialdemokraterne i Københavns Kommune og Region Hovedstaden også. Ofrene er vagtlægepatienter, hjemløse, handicappede, udsatte grupper af enhver art og pensionister med hjemmeplej og hjemmehjælp. Socialdemokraterne har mistet interessen for de svageste medborgere. Dermed har de skåret båndene til det folkelige og robuste Danmark. Djøf'erne har overtaget mit gamle parti, som helt har mistet folkelighed og forankring og mening med sig selv. Som Cirkusrevyen lader Helle Thorning sige til en forsamling af partifæller: »Tålmodighed, tålmodighed... Det har taget 70 år at bygge velfærdsstaten op. I kan ikke forvente, at vi kan nå at rive den ned på 2 år.«

POLITIMAND I FLYVERSJKJUL

Susanne Møller Jensen, Molsvej 140, Ebeltoft:

En politimand har skjult sig i fire år. Man må gå ud fra, at den politimand, der arresterede en flyttemand og kørte rundt med ham i byen bagbundet og ydmyget, må kunne huske episoden, og han skulle for længst have meldt sig selv.

Der er altså en fej betjent, der fortsat arbejder med lov og orden derude åbenlyst beskyttet af de nærmeste kolleger.

Det er da ikke behageligt for disse kolleger at stå i den situation.

På med de numre – bedre sent end aldrig!

DEMOKRATI OG MORAL

Anders Host, Troldebyvej 16, Kirke Hyllinge:

For øjeblikket bliver der brugt mange kræfter på at få danskerne – især de unge – til at deltage i det kommende kommune-/regionsvalg.

Når indenrigs- og økonomiministeren gentagne gange

deltager i denne offensiv, giver det mig en let kvalme og en massiv tanke: dobbeltmoral. Folketinget har jo brugt rigtig mange kræfter på at begrænse nærdemokratiet.

Først var der sammenlægning af kommunerne, som har betydet, at vælger (almindelig dansker) og kommunalbestyrelse kom lysår fra hinanden. Venstre – det liberale parti! – var bannerfører, men de andre partier så hurtigt mulighederne for at tilrane sig magt, og opstod i forbindelse med strukturændringen. Siden er det kommunale selvstyre blevet stækket år for år, til vi i dag har en narresut, hvor de kommunale politikere tager en stor del af tæskene for den statslige nedskæring.

Vi er nu tæt på et niveau, hvor kommunalbestyrelsens opgave består i at fastlægge antallet af bøger på biblioteket.

Det undrer mig meget, at partier, som er groet af en holdning, hvor (nær)demokrati var hjerteblod, i den grad arbejder for, at Folketingets magt styrkes. Hvis det er holdningen, så sig det dog direkte, så vi 'uvidende' danskere har noget at forholde os til.

Alt andet er simpelt hen amoralsk. Var der nogen, der sagde politikerlede?

ÆLDRE ER IKKE FÆRLIGE

Bjarne Hastrup, adm. direktør i Ældre Sagen:

Hans Rischel skrev i Politiken 1.11., at vi i Ældre Sagen ikke tager højde for faren ved at lade ældre trafikanter køre bil, fordi de kan være til fare for andre trafikanter.

Vi er i Ældre Sagen meget fokuseret på sikkerheden, og det er også derfor, vi hellere vil fokusere på at få ældre til at blive længst muligt i egen bil på en sikker måde.

Både undersøgelser herhjemme og internationale undersøgelser viser, at screeningerne ikke fungerer.

Trafikforskerne Anu Siren og Annette Meng fortalte desuden ved en høring 29.10., at man ikke kan se en positiv effekt på trafikikkerheden i sammenhæng med helbreds-screening, men at man nærmere tværtimod skaber problemer med screeningerne, fordi mange, der sagtens kan køre bil, dropper at få fornyet deres kørekort i stedet for at gå til lægen.

DAGENS CITAT

Det er klart, når alle lige pludselig siger, 'jeg har også en depression' eller 'jeg tager også medicin', så kan man føle: 'er det så også berettiget, at jeg er syg. Er jeg bare en pivskid?' Den slags er simpelthen gift for folk med depression, der i forvejen tvivler meget på sig selv. Signe Kierkegaard Cain, forfatter. I Information

Politiet kan også lyve i retten

RETSSTATEN

MICHAEL BJØRN HANSEN, ADVOKAT

DET ER tankevækkende, at det ikke er lykkedes politiledelsen at få alle de politifolk, der under klimatopmødet i 2009 deltog i en anholdelse af en uskyldig flyttemand, til at træde frem og stå ved deres handlinger.

POLITIET HAR oplyst, at man troede, at det var en meget alvorlig sag med en eftersøgt terrorist.

Der er ikke tvivl om, at det var en usædvanlig anholdelse, som alle de involverede politifolk kan huske.

Mange forventer, at politiet er vort lands ypperste repræsentanter for lov og orden.

Derfor burde det være en selvfølge, at politifolk i en situation som den foreliggende stillede sig frem og forklarede, hvad der er sket. Den foreliggende sag er

Det er ikke urealistisk, at politifolk dækker over hinanden og ikke fortæller den fulde sandhed

et bevis på, at politifolk ikke altid er så hæderlige og sandfærdige, som man kunne ønske.

POLITIFOLK føres ofte som vidner i straffesager. Ifølge vor retsplejlov er rettens bedømmelse af bevisernes vægt ikke bundet af lovregler. Loven foreskriver en fri bevisbedømmelse, hvor dom-

meren konkret skal bedømme vægten af de afgivne vidneforklaringer.

Tidligere fandtes der positive bevisregler, f.eks. som når to vederhæftige mænd afgav enslydende forklaring, så skulle dette bevis lægges oprøvet til grund. Den slags 'trylleformularer' hører ikke hjemme i en moderne retsstat.

Trods retsplejelovens klare ord sker det ikke sjældent, at man i retssager kan opleve noget, der minder om positive bevis-

regler, nemlig når politifolk afgiver vidneforklaring.

Når man forbereder en straffesag med en klient, hvor politifolk er indkaldt som vidner, er man nødsaget til at gøre opmærksom på, at her står vi over for et stort problem.

Det er vanskeligt at få ret over for politiet.

Jeg er overbevist om, at mange politifolk afgiver korrekte vidneforklaringer i retten, men det forekommer også, at det ikke er tilfældet. Specielt i sager om vold eller trusler mod politifolk er det forbausende, så ensartede forklaringerne kan være.

DET ER MIN vurdering, at politifolk har nogenlunde det samme moralske niveau som flertallet af den øvrige befolkning. Dette underbygges af sagen om den ubetrigtede anholdelse under klimakonferencen.

Det er ikke urealistisk, at politifolk dækker over hinanden og ikke fortæller den fulde sandhed. Og efter retsplejeloven skal enhver berettiget tvivl komme den tiltalte til gode.

Pengesystemet er problemet

ØKONOMI

IB RAVN, LEKTOR, AARHUS UNIVERSITET

FHV. NATIONALBANKDIREKTØR Erik Hoffmeyer skriver (3.11.), at bankerne legede med ilden op til finanskrisen – fordi de søgte ud på det udenlandske kapitalmarked for at skaffe penge til den indenlandske udlåns ekspansion.

Ja, men sådan er systemet jo indrettet: Når bankerne mener, at de har kreditværdige kunder, skal der skaffes penge.

Vil Nationalbanken ikke yde likviditet i de betrængte situationer, som banker bringer sig i, når de låner for meget ud, må bankerne jo søge udenlands.

FOR BANKER gør ikke længere det, som Erik Hoffmeyer antyder: bare viderelåner indskud.

Banken sidder ikke og venter på, at enkefru Jørgensen skal indsatte en million, som den så kan udlåne til en investor.

Skal vi forstå finanskrisen og bankernes rolle, skal billedet vendes om. Banker låner først penge ud, og så skaffer de dem bagefter.

Bankerne skaber penge, i og med at de foretager et 'udlån'.

Det udlån bliver til et indskud, som re-

Vi bør se på vores pengesystem som helhed og spørge, om ikke tiden er inde til at give de private banker en mindre fremtrædende rolle i samfundets økonomi

elt blot er nogle cifre, bankrådgiveren indskrives på låntagers konto.

Som den tyske økonom Michael Kumhoff skriver i en forskningsrapport fra 2012 fra Den Internationale Valutafond: »Banker skaber deres egne midler, indskud, gennem udlånsprocessen.«

BANKEN tager ikke disse penge noget sted fra; de skabes ud af intet, så at sige, ved nogle få tastetryk på computeren.

Når låntager nogle dage senere hæver beløbet for at gennemføre en betaling, skal banken skaffe det.

Det kan den nemt, bl.a. på det såkaldte interbankmarked, hvor det normalt vrimer med penge, som andre banker få dage forinden på tilsvarende vis har skabt gennem udlån, dvs. pengeskabelse, til deres kunder.

Således holder systemet sig selv oppe ved støvlestropperne.

Det kan af og til ligne snyd, for hvor

kommer pengene egentlig fra? Jamen, det er hele fidusen ved banker, og det er selve nøglen til den europæiske økonomiske ekspansion de sidste flere hundrede år, som Hoffmeyer også skriver.

Banker skaber kredit, dvs. mange penge ud af få ressourcer.

De stiller pengesedler, kontocifre og elektroniske penge til rådighed for borgere og virksomheder på baggrund af vores blinde tillid til, at det lille fupnummer nok skal fungere.

OG DET GØR det også – i opgangstider. Men så pludselig fungerer det ikke længere, nemlig når bankerne i deres iver efter en stadig større fortjeneste er kommet til at skabe for mange penge til dårlige låntagere.

Så springer boblen, bankerne holder på kreditten, alt strammer til i recession, og en Rangvid-agtig kommission erklærer sig igen uforstående over for krisens dybere årsager. 10-15 år senere har vi så en ny boble, og sådan fortsætter det.

ÅRSAGEN ER systemisk og har rigtig meget at gøre med bankernes unikke privilegium: at skabe samfundets penge gennem udlån.

Vi bør se på vores pengesystem som helhed og spørge, om ikke tiden er inde til at give de private banker en mindre fremtrædende rolle i samfundets økonomi.

...Skrot vores udvælgelse af kvoteflytninge

stemte flytninge vil klare sig i Danmark. Og dengang som nu havde man en tendens til at formulere kriterier ud fra erfaringer med tidligere flytninge. Nogle mænd afvises stadig, fordi man ikke har tillid til, at de vil være i stand til at finde en kæreste. Familier foretrækkes, fordi vi har erfaring for, at de kan støtte hinanden i den vanskelige genbosætningsproces. Samtidig får enkeltstående flytninge ikke chancen for at prøve.

UDVÆLGELSESKRITERIERNE fra 2005 er altså et styringsværktøj, der har en historisk baggrund, og som afspejler en bestemt måde at tænke problemkvoteflytninge og dets mulige løsninger på. Ved at skruer op for kravet om integrationspotentialer og sætte integration lig med selvforsørgelse kunne VK-regeringen signalere handlekraft på udlændingeområdet, uden at tage ansigt internationalt ved at opsigte Danmarks kvoteaftale med FN. Argumentet var, at det var for flytningenes egen skyld, og at det var dumt at tage folk, »som vi med fuldstændig sikkerhed ved vil få en gennemført trist tilværelse i Danmark og ende som samfundets bundfald«, som Dansk Folkepartis Jesper Langballe formulerede det i folketingsalen.

DET VILLE da også være svært at argumentere for, at man ikke skulle tage de flytninge, der kunne få glæde af opholdet i Danmark. Er det så ikke fornuftigt at lade udvælgelsen tage hensyn til flytningens mulighed for integration? Det kommer an på, hvad alternativet, og dermed succeskriteriet, for genbosætningen er. Den grundlæggende antagelse er jo, at

For at kunne vurdere udvælgelsens kontekst er det nødvendigt at se på, hvad konsekvenserne er af at udvælge og afvise bestemte flytninge

og på en politisk-etisk antagelse om, at den gavnlige effekt af tiltaget for de udvalgte og samfundet er så stor, at den retfærdiggør de menneskelige konsekvenser for dem, der betaler prisen.

DEN FØRSTE af antagelserne ignorerer, at flytningen selv og UNHCR har vurderet, at genbosætning i Danmark er flytningens bedste alternativ. De andre to antagelser er ligeledes problematiske. Det er vanskeligt at forestille sig, at det overhovedet er realistisk at foretage en seriøs vurdering af flytningene inden for de praktiske rammer for udvælgelsen. Og det er yderst tvivlsomt, om det – selv hvis man opnåede et grundigt kendskab til den enkelte flytning – overhovedet kunne lade sig gøre at forudsige, hvem der vil klare sig godt.

Min vurdering er, at der er for lidt sikkerhed for, at udelukkelsen har nogen større effekt, til at den kan forsvares. Der-

nogle flytninge har mere glæde af f.eks. at opholde sig i en flytningelejr i oprindelsesregionen end i et land, hvor overlevelse og grundlæggende rettigheder godt nok er sikret, men hvor integrationen er svær. Udvalgte og afvise bestemte flytninge – for UNHCR's arbejde og for den enkelte flytning.

Den danske udvælgelse indgår i en international byrdedelingsindsats, hvor det, vi gør, både kan påvirke, hvad andre lande gør, og have konsekvenser for UNHCR's mulighed for at opfylde sit mål om at løse flytningeproblemer. I forhold til det er de nuværende kriterier problematiske på to måder. For det første skal de sortere flytningene i egnede og uegnede til genbosætning, og de er derfor med til at producere en rest af flytninge, der ikke kan få hjælp. For det andet er det problematisk, når flytningens lidelser opfattes som noget, der i sig selv gør dem risikable for samfundet.

Et eksempel er motivationskriteriet, der jo altså gælder, selv om flytningen er traumatiseret eller ramt af PTSD. Det er specielt problematisk, fordi flytningekonventionen bygger på den idé, at mennesker skal have mulighed for at søge beskyttelse fra politisk forfølgelse og tortur. Når PTSD og andre almindelige følgevirkninger af disse forhold i sig selv gøres til faktorer, der udelukker fra beskyttelse, så har andre hensyn kortsluttet flytninge-

arbejdets mulighed for at fungere efter hensigten.

KONSEKVENSERNE for de afviste er ret simple at stille op. Genbosætning er den eneste mulighed, disse flytninge har for at få et liv i sikkerhed med grundlæggende, borgerlige rettigheder. FN har verden over millioner af flytninge under sine vinger. En meget lille del af disse optræder på listen over flytninge, der har brug for genbosættelse i tredjeland.

Genbosætning er en frivillig ordning, som en række stater har indgået med FN for at hjælpe flytninge, der ikke har ud sigt til at kunne vende hjem eller blive integreret lokalt i tilflugtslandet. Pladserne er få og dyrebare. De gives ikke til flytninge, der har alternativer. De afviste flytninge kommer sandsynligvis til at tilbringe mange år, måske resten af deres liv, i en flytningelejr eller under jorden i et land, der ikke anerkender dem som flytninge.

UD OVER de eksempler, jeg nævner i indledningen, har vi ikke systematisk viden om, hvem der bliver ramt af Danmarks kriterier. Flytningene er ikke borgere i Danmark og har ikke ret til begrundede afslag eller til at kunne klage over afgørelsen.

Men vi ved lidt om de afviste fra studerende og journalister, der har skrevet om udvælgelsen. De afviste er flytninge, der ikke magter at fremstille sig selv som stærke og positive under interviewet med den danske udvælgelsesdelegation. Det er singler uden familie.

Det er nogle af de syge, de fleste af de psykisk syge, og det er alle dem, der er så

Det lyder besnærende, at man kan sikre sig, at kvoteflytning og Danmark får glæde af hinanden

uheldige at være i familie med en afvist. Det er de kanoflede og seksuelt forulempede, dem hvor alt bare virker trist. Det er enlige kvinder med børn, enlige gamle, unge og børn. Fælles for dem er, at de har kæmpet sig gennem krigens ræds-

ler og/eller levet i en flytningelejr i årtier, men ikke anses for at være i stand til at kæmpe sig vej ind på det danske arbejdsmarked.

Vi kan naturligvis ikke vide, hvem der vil have held med det, og hvem der ikke vil. Det lyder besnærende, at man kan sikre sig, at kvoteflytningen og Danmark får glæde af hinanden.

Selv om man mener, at det er muligt at forudsige flytningens integration på samme måde, som man forudsiger en arbejds søgandes jobperformance på basis af en jobsamtale, så er det en væsentlig anke mod udvælgelsen, at den er baseret på alt for lidt viden og har alt for store konsekvenser. Delegationen har ingen krystalkugle til at hjælpe sig, og de mangler viden.

De sager, man får fra kronisk underfinansierede og overbelastede UNHCR, er langt fra fyldestgørende for livsvigtige beslutninger. I Nepal var der ikke foretaget nogen form for faglig psykiatrisk udredning af de flytninge, der kunne blive afvist på grund af formodede sindslidelser. Hvad end man ellers mener om kravene,

er den slags detaljerede videns- og ekspertisekrævende kriterier simpelthen ikke kompatible med hverdagen i flygtningelejren.

DET MEST problematiske ved integrationspotentialekriterierne er, at de virker ved at udelukke mennesker på basis af nogle svagheder, der meget vel kan være direkte uløst af deres liv som flytninge. Det kan være traumer og PTSD, depressioner og psykiske lidelser. Misbrug og kriminalitet er heller ikke usandsynlige bivirkninger ved livet på et eksistensminimum uden arbejdstilladelse eller ret til at være i opholdslandet. Det samme gælder for analfabetisme og manglende erhvervs erfaring.

Men i mange tilfælde er det faktisk vilkår og lidelser, som kan ændres ved adgang til et 'rigtigt' liv og rigtig behandling. Med integrationspotentialekriterierne gøres de til livstidsdomme, ikke blot for individet, men også for hans eller hendes familie.

Til dem, der lige nu skal i gang med at gentænke Danmarks udvælgelseskriterier, er der herfra lyd og opfordring til grundigt at overveje, om ikke vi skulle forsøge os med at lade FN's indledende udvælgelser være nok og i stedet bruge ressourcerne på at løfte de anslået 10-20 procent, der nu bliver afvist, op på niveau med de andre. Måske vil vi finde ud af, at mange af dem allerede er der.

KATRINE SYPPLI